

— У бабини. Обѣдъ ѝ нося...

— Е, хе!... обѣдъ... Хубаво нѣщо е... Колко съмъ гладенъ! Е, хе!... Ами ти, мило момиченце изглеждашъ да си доста вкусно и не ще е злѣ... е, хе... да позакуся отъ твоето крехко месце...

— Но мене ще ме боли, господинъ вълчо... Не ме изяждай, моля ти се!...

— Хубаво! Тѣй да бжде... Добро сърце имамъ азъ... Дай ми тогава гозбата, що носишъ за баба си!... Вѣрвамъ и тя ще да е вкусна...

— Ако обичате, господинъ вълчо, заповѣдайте и изяще този букетъ! Гозбата ще трѣбва за баба ми, защото тя е болна и нѣма кой да се погрижи за нея...

— Е, хе! засмѣлъ се вълкътъ. — Не бива тѣй, момиченце! Букета ти остави за баба си, а на мене дай обѣда... Или гозбата, или тебе ще изямъ. Избирай, което щешъ!...

Момиченцето не било глупаво. То си помислило: „ако вълкътъ изяде мене, баба нѣма да има ни внучка, ни обѣдъ... По-добрѣ е да дамъ гозбицата“.

Тѣй и направило.

Когато момиченцето стигнало съ красивия букетъ у бабини си и разказало страшната случка, то баба му не само че не го мѣмрала, но го и похвалила.

— По-хубаво е да имамъ внучка и букетъ безъ обѣдъ, отколкото да нѣмамъ ни внучка, ни цвѣте, ни обѣдъ... казала добрата баба като милвала внученцето си по руситѣ косички и го цѣлувала право въ чернитѣ черешови очички...